

Ochranu osobnosti fyzické osoby zajišťuje v našem občanském právu již dlouhou dobu působící právní úprava občanského zákoníku, doplněná specifickými úpravami v dalších zákonech. Přestože nebyla v době po svém přijetí příliš hojně využívána, v nových společenských podmínkách po roce 1989 získávala postupně na významu a byla také mnohem častěji předmětem soudních rozhodnutí. Škála právních prostředků ochrany zahrnuje jak takové prostředky, prostřednictvím kterých se osobnosti fyzické osoby dostává okamžitá ochrana v případě neoprávněného zásahu, ať již bez účasti státních orgánů, tak s jejich přispěním, tak také prostředky, které dávají záruku náležitého zhodnocení všech relevantních okolností konkrétního případu ze strany nezávislého a nestranného orgánu, který je v našem právním řádu především povolán k poskytování ochrany subjektivním právům, tedy soudu.

Zejména úprava uvedená v ustanovení §13 OZ zaručuje standard ochrany, který je srovnatelný s ostatními moderními právními úpravami evropských států. Nejdůležitější úloha potom připadá aplikační praxi, především činnosti soudů, které mají spravedlivě, v přiměřené době a v souladu s ústavními předpisy a mezinárodními závazky našeho státu rozhodovat o žalobách na ochranu osobnosti. Požadavku přiměřené doby rozhodování se však judikatuře daří vyhovět jen velmi obtížně a hrozí, že ochrana poskytnutá až po uplynutí značné doby již nebude mít pro fyzickou osobu valný význam, byť v některých případech bude možné se takovým nepříznivým výsledkům vyhnout prostřednictvím nařízení předběžného opatření.